

האורחת

תיאטרון
בית ליסין
הכי ישראלי

מחזה ישראלי חדש מאת

סביון ליברכט

בימוי **ציפי פינס**

האורחת

מחזה ישראלי חדש מאת סביון ליברכט

מבוסס על "הארוחה האחרונה"
מתוך הספר "צריך סוף לסיפור אהבה"

הצגה ראשונה: 6.8.2016
משך ההצגה: כשעה וחצי ללא הפסקה

משתתפים (לפי סדר הופעתם):

גדי יגיל - גרשון

מגי אזרזר - רוני

פלורנס בלוך - פנינה

גילת אנקורי - רעיה

רון שחר - עדי

מירי בש - חסיה

בימוי: ציפי פינס

עיצוב תפאורה: ערן עצמון

עיצוב תלבושות: אורנה סמורגונסקי

מוסיקה: אמיר לקנר

עיצוב תאורה: קרן גרנק

תנועה: עמית זמיר

ע. בימוי: ענת נתנזון

רוחות הרפאים של הסיפורים

המחזה "האורחת", כמו חמישה מחזות קודמים שלי, הוא עיבוד של סיפור קצר. את הסיפור "הארוחה האחרונה" שעליו מבוסס המחזה, כתבתי לפני עשרים שנה.

בעבר נהגתי לחשוב שכתובת סיפור מפעילה מנגנון של השתחררות, כמו בשעת גירוש שדים. התחלת התהליך הוא גרעין של סיפור שמתלקח בדמיון ומתחיל לצמוח. אחר כך מגיע שלב הכתיבה (גירסה ראשונה תמיד בכתב יד). תוך כדי כתיבה מגיע הסיפור לשיא בשלותו, ועם השלמתו הוא נפרד מדמיונו של הכותב, מנתק את שורשיו, פורח לו לגורלו, ומפנה מקום בדמיונו של הכותב לסיפורים אחרים.

יותר ויותר אני לומדת לדעת שטעיתי: סיפור שהושלם אינו מתנתק מכותבו. הוא שוקע לאט אל רצפת הדמיון ומצטרף לצבא הסיפורים שנכתבו לפניו. לפעמים, עם חלוף השנים, הוא מצטמק ומחוויר ופרטיו הקטנים, אפילו שמותיהם של הדמויות, מיטשטשים. אבל הגרעין הראשוני ההוא חי כמו ביומו הראשון.

ולפעמים הסיפור מתעורר פתאום, מכוח איזה צורך סמוי, וחוזר למימדיו ולצבעיו הקודמים ואני פוגשת אותו כמו את מישהו שהכרתי לפני כן ונוכחתי שהוא השתנה מאוד ועכשיו הוא מזמין אותי להיכרות מחודשת. אז אני רואה את הסיפור בעיניים חדשות, בתבונת שהשנים שחלפו הולידו אצלי לא רק לגבי הסיפור המסוים אלא לגבי החיים בכלל. המבט החדש הזה מאפשר את העתקתו של הסיפור מבין דפי הספר אל הבמה.

סביון ליברכט, המחזאית

בן גורל למזל

כל דחף נפשי מכיל בתוכו את ניגודיו. חסיה מגלמת בנפשו של גרשון את הדחף לנתק ולהמית, אך גם את הדחף לתהליך של קשר וחיים. אך מעל לכל, חסיה היא זו המשמיעה את קולו של הגורל הבלתי מנוצח, המרחף מעל לראשם של כל גיבורי הסיפור: "אם הגורל של מישהו לטוב, הוא יטבע אפילו בכפית של מים".

אסתי לי-דר, אנליטיקאית יונגיאנית - עמך ודורות ההמשך, מחברת הספר "האורחים יבואו לך מלמעלה"

חסיה, האישה המתה, מופיעה בנפשו של גרשון כדיבוק, בדיוק שהוא חש עצמו מוכן לאינטימיות ולקשר חדש. היא, הינה התזכורת ל"ברית" שלהם, וכך היא גורמת לו לוותר: "היה לי יותר מדי טוב..." משהו בנפשו של גרשון הניצול, אוסר עליו שיהיה לו יותר מדי טוב. בוודאי לא כשאשת בריתו מתה, והוא חש שנשט אותה, שלא הציל אותה, ממש כמו שקרה אז. בגטו.

למול הופעתה של חסיה המתה, מופיעה רעיה החיה. היא משכילה לעשות את הדבר הנכון - היא מחברת דרך המאכלים המוכרים והאהובים, את שלשת קצוות המשולש בנפשו של גרשון, למהות אחת, כשהמוות והחיים, הברית הראשונה והשנייה, והרצון לחיות, מוצאים להם מקום משותף על שולחן אחד.

על רקע המלחמה המתרגשת לבוא, גרשון יושב "שבעה" על חסיה אשתו, כבר שלושה חדשים. כל ניסיון מצד רוני בתו לעניין אותו במסכת הגז, הדבק לחלונות, האקונומיקה או החדר האטום, מחלצים ממנו תגובות, ציניות אדישות. גרשון מגיב ממקום של התעלמות, המשמשת עבורו כהגנה. שלא כרעיה, ניצולת השואה, הקופצת בחרדה מכל רעש או צפירת אמבולנס, הוא אדיש ומנותק. הלך רוח המתאים לאבדן שלו.

ואז מגיעה התפנית בהלך הנפש שלו. ההצעה להכיר לו אישה מתאימה לו, מפעימה את נפשו. היא מעלה מתוכו גרשון שלא העז לפגוש או להכיר. "הבתול מימי גטו לודז" מגלה לפתע את הרצון לחיות! הוא קם מתוך ה"שבעה" של שלושת החדשים, ומתמלא בחיוניות. הוא אפילו מעז לבקש לעצמו אישה נאת מראה. רואה עצמו רוקד עמה, נוסע עמה לחו"ל, פורש מהעבודה שאינו אוהב ושהיה קשור אליה מתוך הברית שכרת עם אשתו המתה. ברית שהייתה מבוססת על הישרדות בלבד. כשהוא פוגש ברעיה, הוא מכיר בתוכו את המקום החבו של תשוקה, אהבה ושמחה.

אך, כאמור, כוחות נפש ארכיטיפיים נעמדים למולו ותובעים את שלהם. האם אין עליו להישאר נאמן לאשתו? לדאוג לעתיד בתו? להיות אך ורק סב לנכדו? הראשונים הינם רוני ועדי, המגלמים את אלה מבני הדור השני, הפועלים ממקום של ציניות, שכלתנות והימנעות רגשית, כדי שלא להיבלע בתוך סיפור חייהם של ההורים. עדי לא מסוגל לתת לאמו לסיים משפט אחד המתאר את מה שעברה, ואילו רוני אומרת לאביה: "ניצחת אבא. אחד אפס לטובת הגטו..." והרי זוהי תגובה מובנת למדי, לאור מה שאביה נהג לומר לה: "בגיל שאת גדלת עם האנציקלופדיות שקניתי לך, אני חיפשתי איך לברוח מהגטו..."

רוני ועדי, החליפו כהגנה, את השפה הרגשית של אמפתיה וחמלה, בשפת בית המשפט. אך מתחת לציניות, לחקירות, ולחשיבה המטריאליסטית, מסתתרים שני ילדים, המחפשים ביטחון רגשי ופחדים מהקשר ומאובדנו. רק דרך ההבנה שלהם בצורך הרגשי המאוחר של הוריהם בקשר, הם עצמם יכולים לבטוח ביכולתם לקשר כזה.

האם יש לנו רשות לבקש לעצמנו הזדמנות שנייה? לקוות להגשים את שהחמצנו וחלמנו עליו, בתקופת הנישואים הראשונה, דווקא ב"פרק ב" בחיינו? זוהי שאלה הנוגעת בתכני נפש קולקטיביים, כנאמנות, אשמה, הגשמה וגורל. סוגיית הנאמנות לבן הזוג המת, מופיעה בתרבויות רבות וקשורה בדרך כלל לנאמנותה של האישה האלמנה לבעלה המת. בהודו היא אמורה ללבוש לבן, צבע המוות, עד ליום מותה. בעבר הלא רחוק היו אלמנות שהשליכו עצמן לאש עם גופת הבעל. בתרבויות אחרות האישה מצופה ללבוש שחורים ולהתאבל שנים ארוכות אם לא לנצח.

התרבות המערבית הלא מסורתית, סולדת מכל אלו, אך למרבה הפלא היא מגיבה באופן שונה ואפילו נוקשה, כשהמדובר באלמנות וזוגיות בגיל השלישי. אל תוך הסצנה הרגשית הזו מושלכים רגשות קולקטיביים נוספים הנוגעים בנושא הארוס והזקנה, אי יכולתם של הילדים הבוגרים לשאת את מיניותם המתעוררת מחדש של הוריהם, הבלבול המתעורר כתוצאה מכך, ומהפחד לאבד את מעמדם הייחודי בנפש הוריהם.

בהצגת "האורחת", דומה, שטראומת השואה, מעצימה וצובעת את הקונפליקט הרגשי הנורמטיבי של גיבור ההצגה, גרשון האלמן, ואנו נדרשים להבין את פחדיו, רגשי האשמה שלו ואי יכולתו לשאת את תחושת האושר החדש שנפול בחלקו, גם דרך הפריזמה הזו.

לא ידוע לנו הרבה על חסיה, האישה המתה. אך רוני בתה מסגירה פרט חיוני אודותיה כשהיא אומרת: "כל החברים של ההורים שלי היו חברים מהגטו..."

אם היו חיי נישואיו הראשונים של גרשון טובים או לא, אין זה מן העניין כשאנו באים לתאר מהי משמעותה של "ברית הניצולים". הייתה זו ברית שאין לאחרים דריסת רגל בתוכה, כשהיא צופנת הבטחה לא מילולית לעמוד אל מול העולם כחזית מאוחדת. בני הזוג היו מאוחדים דרך הידיעה וההבנה, של הסבל, האובדן והכאב שעבר בן הזוג השני, ויהיו היחסים ומידת האינטימיות אשר יהיו, בני הזוג נשאו לרוב, סוג של מחויבות זה כלפי זה, ש"כיפרה" על אי יכולתם להציל בעבר את יקיריהם האחרים. הייתה זו המחויבות "לנקום" ולהקים משפחה ולא דווקא הרצון ליהנות או לשמוח.

ומותר ומותר לאהוב?...

סדר שבו ניתן לעגן את הקשר הרגשי שרק החל להניץ, בחוזים משפטיים, משל היה עסקה כלכלית.

החיפוש אחר שליטה מדומה באמצעות יצירת חוזים וצוואות, בנשיאת ערכות המגן, באיטום הבית עם נייר דבק וניילון - כל אלו מתגלים כחסרי תועלת, ואינם מצליחים לחסום את הדחף לחיים, להתפתחות ולתנועה מהמקום המוכר והמנוכר, המקובע והממית.

בדרך נוגעת ללב, לעיתים קומית, מתחוללת אט אט התנועה שמובילה לשחרור מהכבלים של ה"מה ראוי" וה"מה יגידו". זוהי ללא ספק משימה מורכבת אך הכרחית: השלת המסכה הקפואה, המפוחדת, שמסתירה רגשות ואינה מאפשרת לחלוק בהן, ולכן אינה מתאימה ויעילה עוד. בהדרגה הם חשים פחות ופחות מאויימים ומפוחדים ומתחילים לנוע ולהתקרב הן אל עצמם והן אל האחרים סביבם, ומסוגלים ליצור קשרים משמעותיים ואינטימיים ביניהם.

ההתקרבות בין הדמויות והתנועה במרחב הפנימי, מסייעות לעבד את האבל באופן יצירתי ומסתגל, ככזה המשלב בין הרגשות וההתנסויות השונות: חיים בצד הזכרונות, געגועים אל המתים אך גם יכולת להפרד מהם. הפיכת המתים לאזרחים רצויים, אך מבלי שאלו ישתלטו על המרחב ויחייבו את החיים להתנתק מעצמם ומהסביבה על ידי חלומות בהקיץ, כדי להיות בקשר עם תחושותיהם. העלילה המובילה להתפתחות וצמיחה, יצירת עיבוד וחיבורים בין העבר להווה, בין הפנים לחוץ, בין הדימיון למציאות, בין הכאב לבין הנחמה, תהליך שבסיומו אפשר סוף סוף לכאוב ובה בעת לחיות ופשוט לאהוב.

"ופשוטים ופשוטים

הדברים וחיים

ומותר בס לנגוע

ומותר לאהוב

ומותר ומותר לאהוב"

(מתוך השיר "את תלכי בשדה" לאה גולדברג)

ד"ר גלית לזר - מכון איזונים לטיפול אישי, זוגי ומשפחתי.

www.izoonim.co.il

הדי מלחמת המפרץ הנשמעים ברקע, אריזות הקרטון בהן מסיכות הגז הנישאות לכל מקום, מעוררים באופן המוחשי והחד ביותר פחדים קיומיים ראשוניים אישיים ולאומיים. גיבורי המחזה מטלטלים בקונפליקט שמצידי האחד ניתוק רגשי וקיפאון, ובעברו האחר, הצורך להשתחרר מלפיתת העבר המחניקה, לגדול, להתפתח, לחיות.

איום הטיילים הלא קונבנציונלים מציף טראומות, אשר בדומה לאיזורי אסון רדיואקטיביים נזקיהן המפושטים, נמשכים לאורך שנים וחוצים דורות. אימי השואה, והחרדות מפניה מועברים לדור השני, שמוצא עצמו מופעל ולכוד בתוכן. דור הבנים, בדומה להוריהם, חי את חייו בהתאמה למסרים חברתיים, לציפיות ולדרישות הסביבה, ולמעשה גם הוא מוותר על החיים עצמם לטובת ה"הישרדות". זהו דור חרד המרגיש נרדף, מותקף ומאויים, ולכן נכון לקרב. הוא ממעט לבחון מה נכון ומתאים עבורו, ומתמקד במה נדרש. כך הוא מאבד את עצמו כאשר מכוון לפעול באופן פונקציונלי על חשבון היכולת לבטא ולהרגיש.

לאיום הלאומי מצטרפים האבדנים האישיים: מותה הטרי של הרעייה והאם, והזדקנותם של ההורים, יוצרים מפגש בלתי נמנע עם סופיות החיים המערער את הסטטוס קוו והאיזונים הקיימים. לנוכח האיום על הסדר הישן, אט אט קורסים מנגנוני ההגנה המשתקים, אלו המדחיקים ומתכחשים לצרכים הרגשיים. כאשר החיים הופכים לרגשיים ונפיצים, איום המוות הפיזי, מחדד ומעצים את המוות הרגשי בו נתונים גיבורי המחזה, מוות המלווה בפחד הנורא מפני הבדידות, והריקנות שבחיייהם. הדיכאון שאורב בפתח - המסוכן לא פחות מהטיילים - עלול להמית אסון אם לא תמצא הדרך לשוב ולחיות.

השינויים והסכנות ברקע, יוצרים היפוך תפקידים בין ההורים לבין ילדיהם. בעוד ההורים מתחילים לגשש את דרכם לעבר קשר ואינטימיות, דווקא הילדים מתוך הבהלה שאוחזת בהם, מתבצרים בעמדות המוכרות והנוקשות, שבויים עדין בפחדיהם מפני איבוד השליטה. התפקידים ההוריים שלקחו וקיבלו על עצמם, אינם אלא עוד דרך לנסות ולהשיב את ה"סדר" הישן על ננו,

25 שנה לאטרופין ומסכות-הגז

ב-17 בינואר 1991, פרצה מלחמת המפרץ, או ליתר דיוק החלק החשוב בה שייזכר כמבצע "סופה במדבר". בלילה שלאחר פקיעת האולטימטום שהציב הנשיא בוש-האב לסדאם חוסיין להסגת כוחות הכיבוש העירקיים משטחה של כוויית, בין חמישי לשישי, הצטרפה ישראל באופן פסיווי למלחמה כשטיילי הסקאד נורו לראשונה לשטחה. הם לא חדלו ליפול במשך למעלה מחודש. 77 הרוגים ספרה ישראל כתוצאה מסיבוכים הקשורים לאזעקות - התקפי-לב ומחנק ממסכות האב"כ שחולקו לאזרחים. 3 נהרגו כתוצאה מפגיעה ישירה של טיל בביתם.

המלחמה הזו, מהמזרזת שישראל השתתפה בהן, הייתה מעין קו פרשת מים במזרח התיכון בכלל ובישראל בפרט. הפולקלור שנוצר כאן סביב תקופת ההמתנה מורטת העצבים, יחד עם התחושה הקשה של הישיבה בחדרים האטומים, עיצבו דור שלם שגדל בטראומה קשה. ישראל מותקפת בטיילים, כל יום ולילה, וכל מה שאפשר לעשות זה להצמיד סמרטוט ספוג בסודה לשתייה כדי שיקטין את סכנת החדירה של גז החרדל לחדר האטום.

ברחובות הערים ילדים הסתובבו, בזמן שבתי הספר עוד פעלו, עם מסיכות הגז מקושטות בצבעים שונים, דבר שהגביר את תחושת הסוריאליזם. על המרקע שודרו סרטונים המסבירים לציבור איך להתנהג בזמן מתקפה כימית על ערי ישראל ו"זה-זה" עלתה לשידור יומיומי כדי להצחיק מעט את הישראלים. הבאבא-בובה של מוני מושונוב, הזקנים המתווכחים על הספסל, וההוראה המדויקת "לא להזריק אטרופין" כשמיד אח"כ האטרופין אכן מוזרק, הפכו את ההייה הבלתי נסבלת בבית להרבה פחות מצחיקה. נחמן שי עם קולו הרגוע ניסה להמיס את הדאגות של העם המרותק למקלטים.

על תל-אביב המתרוקנת, שאת תושביה העוזבים כינה ראש העיר דאז שלמה (צ'יץ') להט עריקים, מספרות האגדות שהתחוללו בה המסיבות הטובות ביותר בתולדותיה. "מסיבות סוף העולם" התנהלו בצל האזעקות והנפילות בעיר שהייתה מטרתם העיקרית של סדאם והעולם הערבי כולו. חלקו הפלסטיני זכור על גגותיו בגדה מכוון את טילי הסקאד בצעקות "יא סדאם, יא חביב, אודרוב אודרוב תל-אביב". אבל הנפגעת העיקרית מפגיעות הטיילים הייתה

שכנע את ראש הממשלה שמיר בהעתקת סגנונו-שלו: "כשיהיה לך מה לומר, הנה מספר הטלפון שלנו", ונתן את זה של מרכזיית הבית הלבן.

חודשים אחדים אחר-כך נבחר יצחק רבין וישראל, נשענת על טראומת הטיילים, בחרה בשלום, לראשונה בתולדותיה. 25 שנים אחרי המלחמה המזרזת היא מסתובבת בישראל דור שלם שמעולם לא הכיר את השוקים ההם. וגם לא היה לו זמן לשמוע. שהרי על ישראל, גם היום, ממשיכים ליפול טילים.

מתוך כתבה שפורסמה באתר - פה שם. כתבנט
מאת **איתן לשם**, www.posham.co.il

עשר שנים אחרי תום המלחמה חזר בוש, הפעם הבן, לעירק כדי לסיים את עבודת אביו. ארה"ב כבשה את המדינה, תלתה את סדאם חוסיין וניסתה במשך עשור שלם לבנות עירק דמוקרטית וחופשית. תוצאות הכיבוש הזה התבררו כעבור שנים בקריסת עירק וסוריה לתוך כאוס וצמיחת דאעש על חורבותיהן. מעל לכול, הלילה הוא של תחילת המלחמה היה הלילה האחרון של התמימות הישראלית. של התעוררות משיכון-הכוח וההבנה שיש גבול למידת ההגנה שהצבא יכול לספק. בסוף אותה שנה, והרבה בגלל המלחמה, ישבה ישראל סביב שולחן אחד מול כל מדינות ערב, כולל נציגות פלסטינית, בוועידת מדריד. שר החוץ האמריקאי בייקר

בכלל רמת-גן, ויש אומרים שהטיילים שפגעו בה היו דווקא אלו שהוצבו במדינה ע"י האמריקאים כדי להגן על ישראל - טילי הפטריוט.

בתחילת המלחמה אנשים התקוטטו ברחוב על כל פיסת ניילון עבה או מסקינגטייפ כדי להצמיד לחלונות החדרים שלהם. אחרי שבישראל הבינו שסדאם לא הולך לשגר טילים כימיים ושיותר ישראלים נפגעים מהשהייה התמוהה והלא ממוגנת בחדרים האטומים, השתנתה ההנחיה לישראלים. הם התחילו לרדת למקלטי הבניינים שלהם כשחלקם עולים דווקא למעלה וחוזים בלילות הבוהקים ביותר שחוותה המדינה.

תיקון האלמנה

חכמי הקבלה היו מודעים לכוחו של הפחד מפני בן הזוג הנפטר ומפני רגשי האשם המלווים כל אלמן או אלמנה, והתקינו, בחכמתם העמוקה, את "תיקון אלמנה".

"תיקון אלמנה" הוא טקס שנערך לאלמנה הנישאת מחדש על מנת לשחרר אותה מרוחו של בעלה הראשון ולתת לה ברכה לדרך חדשה. הטקס נערך על ידי רב מקובל ועל ידי תיקון זה יכולה האלמנה להנשא בשנית מבלי שרוח בעלה הראשון "תפריע" לזיווג החדש.

תשובת אדמו"ר שנשאל בעניין "תיקון אלמנה":
"העיקרון הוא לגרש את הרוח של הבעל הקודם שנשאר באשתו. כי כל איש משאיר חלק מרוחו באשתו כשהוא מתייחד עימה בפעם הראשונה. ואנחנו חוששים שמא הרוח של הבעל הראשון יזיק לבעל השני והוא ימות או כיו"ב. התיקון הוא ל"גרש" את הרוח ולפייס את הרוח שיואיל בטובו להסתלק ממנה לגמרי. ידוע לי שכשהרבי מבעלזא הידוע רבי אהרן זצ"ל כשהוא התחתן עם הרבנית שלו כאן בארץ היא הייתה אלמנה, וערכו לו תיקון אלמנה. ידוע לי שהרבי מלעלוב כשהוא נישא בשנית הוא רצה דווקא גרושה שלא יהיו בעיות עם הרוח הראשון..."

סביון ליברכט - סופרת, מחזאית

ילידת גרמניה. בת להורים ניצולי שואה. פירסמה שבעה קובצי סיפורים ושני רומנים, כולם בהוצאת "כתר": תפוחים מן המדבר 1986, סוסים על כביש גהה 1988, סינית אני מדברת אליך 1992, צריך סוף לסיפור אהבה 1995, הרומן איש ואישה ואיש 1998, נשים מתוך קטלוג 2000, מקום טוב ללילה 2002, הרומן הנשים של אבא 2005, פנינים לאור היום 2015, כתבה שלושה תסריטים שהופקו על-ידי הטלוויזיה: שם נרדף (עם עליזה אולמרט) 1989, כידונים ואורכידיאות 1991, האסיסטנט של אלוהים 1992. כל מחזותיה הועלו בתיאטרון בית ליסין למעט המחזה סוניה מושקט שהועלה בתיאטרון הבימה ב-1998. רבים מסיפוריה עובדו למחזות יחיד ולתסריטים, ביניהם דשאים סגולים, הילד של דיאנה, אמא של ולנטיה, תפוחים מן המדבר, צריך סוף לסיפור אהבה, ילדת התותים. מחזותיה שהוצגו בחו"ל: סוניה מושקט, סינית אני מדברת אליך, תפוחים מן המדבר, הבנאליות של האהבה. זכתה ארבע פעמים בפרס התיאטרון הישראלי - מחזאית השנה על סינית אני מדברת אלי (2004), תפוחים מן המדבר (2006), הבנאליות של האהבה (2009), רוח'לה מתחנת (2010).

ציפי פינס - בימוי

מנהלת כללית ואמנותית של תיאטרון בית ליסין. בוגרת אוניברסיטת תל אביב במגמות תיאטרון ובימוי, שימשה כממאית בית ויועצת אמנותית בתיאטרון הילדים והנוער. ניהלה במשך 12 שנים את התיאטרון העירוני באר שבע. בימיה כ-20 הצגות, ביניהן - בתיאטרון בית ליסין: מים דייזי מאת אלפרד אורי, שבר ענן מאת מרים קיני, אונור מאת ג'ואנה מורי-סמית, המלאך מאת אפרים סידון (בשיתוף תיאטרון המדיטק), רוח'לה מתחנת מאת סביון ליברכט, זוכת פרס התיאטרון - הצגת השנה (2011), סוסים על כביש גהה מאת סביון ליברכט, אלה גרוסמן מאת דפנה אנגל מחרז. בתיאטרון הילדים ולנוער: מעלה הקרחות מאת אפרים סידון. בתיאטרון צוותא: המטפס על העץ מאת תאופיק אל חכים ועוד. משנת 1981 מלמדת משחק בבית הספר הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי. במשך 7-כ שנים לימדה והעבירה סדנאות כתיבה ובימוי לסטודנטים במגמת תיאטרון לתואר שני באוניברסיטת תל אביב. בשנת 2008 קיבלה תואר דוקטור לאות כבוד מטעם אוניברסיטת בן גוריון, כהוקרה על היותה אשת תיאטרון, במאית ומנהלת אמנותית מוערכת, והפעלת ללא ליאות לקידום התרבות והאמנות, והמחזאות הישראלית.

ערן עצמון - עיצוב תפאורה

בוגר מסלול לעיצוב במה סמינר הקיבוצים. החל את דרכו כמעצב בתיאטרון הרפרטוארי במסגרת קבוצת הצעירים של תיאטרון בית ליסין. בין ההצגות להן עיצב תפאורה - בתיאטרון בית ליסין: ברודווי פינת פרישמן, ראודה, הבנאליות של האהבה, חלום של לילה בלב קיץ, מראה מעל הגשר, שינדלה, מנדרגולה, משאלה אחת ימינה, סוסים על כביש גהה, חברות הכי טובות (בשיתוף הקאמרי), המקרה המוזר של הכלב בשעת לילה, חתולה על גג פח לוהט, אלה גרוסמן, ביבר הזכוכית, השחקנית. מחזות זמר: אביב מתעורר, אחים בדם, הצגות ילדים: משחק ילדים, הקוסם מארץ עוץ (בשיתוף המדיטק), פינקו (בשיתוף ת. ארצי). בתיאטרון באר שבע: פיאף, נורה, הרולד ומוד. בתיאטרון הבימה: לילה במאי, אדיט לארוחה, אם יש גן עדן, כמעט נורמאלי, רעל ותחרה, החייל האמיץ שוויץ, גברתי הנאוה, חיזור גורל, פליישר. התיאטרון הערבי-עברי: האוהל האדום, נשים זרות. תיאטרוננו: קפוצ'ינו ברמאלה. בתיאטרון תמונע: רומיאו ויוליה. בתיאטרון חיפה: עץ אחרון בירושלים, הר אדוני, גזע. בתיאטרון הקאמרי: סאלח שבתי, מנהל הבית, ריצרד השני, ריצרד השלישי, סיראנו דה ברז'אק, הפושעים החדשים. מחזות זמר: שיער, סיפור הפרברים, אופרה בגרוש. בפסטיבל עכו: מתחם התפודים, זוכת פרס על עיצוב תפאורה בפסטיבל עכו 2008. לקבוצת המחול פרסקו: בגדי המלך החדשים. בתיאטרון אורנה פורת: הרפתקה בקרקס.

אורנה סמורגונסקי - עיצוב תלבושות

בוגרת אוניברסיטת תל אביב, החוג לתיאטרון. בין עבודותיה בעיצוב בתיאטרון - בתיאטרון בית ליסין: אמנות, סילביה, שבעה, ספר הג'ונגל, ערפל, טוב, המים זוכרים, ז'ק, ארוחה עם חברים, אלטלנה, תאונה, הקונצרט, מבזק חדשות, סליחות, מה עושים עם ג'ני, אונור, פלדה, נערי ההיסטוריה, תנאים של חיבה, מראה מעל הגשר, סוסים על כביש גהה, עובד בשביל שניים, אלה גרוסמן, על אהבה וחברות, ביבר הזכוכית, אילוף הסוררת, חוף דייטונה, השחקנית, לצאת מהארון. בתיאטרון הקאמרי: חברות הכי טובות, הורדוס, לייסטרטה 2000, הרב קמע, אשה בעל בית, מילאנו, המפיקים, מותו של סוכן, יומן חוף ברייטון, כנר על הגג, היה או לא היה, תרה, ינטל, הבדלה, גטו, איחש פישר, האריסטוקרטים, סוף טוב, קברט, סטמפניו, ריצרד השני והשלישי, רומן משפחתי, מקבת, שיגעון באופרה (בשיתוף ת. חיפה), דבר מצחיק קרה, מקבת, הפושעים החדשים, גורודיש, חולה אהבה משיכון ג'. בתיאטרון הבימה: חבילות מאמריקה, תמרה, כולם אוהבים את אופל, ציד המכשפות, הדיבוק, מועדון האלמוות העליון. בתיאטרון חיפה: להיות או להיות, אותלו, הכפיל, המיליונרית מנאפולי. בתיאטרון באר שבע: המתחזה. במדיטק: מקס ומוריץ, נחמן, המלאך (בשיתוף בית ליסין). עיצבה תלבושות לאופרה נבוקו בטוקיו.

אמיר לקנר - מוסיקה

מלחין, מעבד ומנהל מוסיקלי. נגן פסנתר, סקסופון וחליל צד. בוגר תיכון לאמנויות "תלמה ילין" במגמה למוסיקה, זוכה פרס הצטיינות על הישגיו הלימודיים. בוגר תואר ראשון בהצטיינות בבי"ס למוסיקה ע"ש בוכמן - מהטה באוניברסיטת תל אביב. הלחין מוסיקה מקורית להצגות - בתיאטרון בית ליסין: מנדרגולה, אמא מאוהבת, המקרה המוזר של הכלב בשעת לילה, שבטים, המוגבלים, עקר בית, חתולה על גג פח לוהט, ביבר הזכוכית, השחקנית. הצגות ילדים: הקוסם מארץ עוץ, המלאך (בשיתוף המדיטק), פינקו (בשיתוף ת. ארצי). בתיאטרון הקאמרי: סיראנו דה ברז'אק. תיאטרון ארצי לנוער: והילד הזה הוא אני. תיאטרון הספריה: הזה גאבלר, בית הבובות. תיאטרון הנפש: אני אתגבר. בתיאטרון באר שבע: הרולד ומוד. בטלוויזיה: רחוב סומסום, כח הקצב, ערוץ הופ. בין עבודותיו כמעבד מוסיקלי - בתיאטרון בית ליסין: משאלה אחת ימינה, חלום של לילה בלב קיץ, ברודווי פינת פרישמן, תמונות יפואיות, חברות הכי טובות (בשיתוף הקאמרי), מחזות זמר: אחים בדם, אביב מתעורר, הצגת ילדים: משחק ילדים. בתיאטרון הקאמרי: סיפור הפרברים, אופרה בגרוש. בתיאטרון הבימה: בראבו - שרים, הקומקום והמטאטא. בתיאטרון הקאמרי: אופרה בגרוש. שגחאי, סין: זורו - המחזמר. יורם לוינשטיין: שיקגו. תיאטרון הספריה: שורת המקלה, מצחיקונת, חתולים, ג'קיל והיד, איך להצליח בעסקים מבלי להתאמץ. זוכה פרס היוצר המבטיח - פסטיבל "פותרים במה" 2008 - תיאטרון בית ליסין. זוכה פרס באדיבות שרגא בר - תיאטרון הבימה.

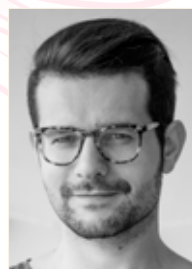
קרן גרנק - עיצוב תאורה

בוגרת המגמה לעיצוב בחוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב. עיצבה תאורה להצגות רבות, ביניהן - בתיאטרון בית ליסין: מנדרגולה, אהבה זה לא הכל, הבנאליות של האהבה, אקווס, עלמה ורות, מייק, האגם המוזנה, איש הגשם, הדבר האמיתי, רק אתמול נולדה, מכולת (בשיתוף הקאמרי). סוסים על כביש גהה, אז בפראג, עובד בשביל שניים, המקרה המוזר של הכלב בשעת לילה, טרטף, המוגבלים, לחנך את ריטה, עקר בית, חתולה על גג פח לוהט, אלה גרוסמן, אילוף הסוררת, לצאת מהארון. בתיאטרון הקאמרי: בעל למופת, רומיאו ויוליה, האריסטוקרטים, לילה לא שקט, לעוף מכאן, הבדלה, אמדיאוס, תרה, אוי אלוהים, הגיל הנכון לאהבה, היה או לא היה, זה הים הגדול, מותו של סוכן, יומן חוף ברייטון, באדנהיים, האב, שמנה, לילה טוב אמא, פלונטר, צחוק של עכברוש, המלט, דמוקרטיה, הם יורים גם בסוסים, מקבת, סיראנו דה ברז'אק, דבר מצחיק קרה, דג מוסר, חברים של חברים, אלקטרה, הפושעים החדשים, תעלת בלאומליך, שיער, על האש, סיפור הפרברים, מפיסטו, אנה. בתיאטרון הבימה: ביקור הגברת הזקנה, כתם לידה, נודניק, הלהקה, שלמה המלך ושלמי הסנדלר, טיפ, כתר בראש, 8 נשים, טקסי, אליס בארץ הפלאות, צורה לאהבה, מורים שימל (בשיתוף תיאטרון חיפה), רעל ותחרה, החולה ההודי, לייסטרטה, גברתי הנאוה, איטה. בתיאטרון חיפה: מי דואג לילד, בית ספר לנשים (בשיתוף הקאמרי), שלא תתעורר הילדה. בתיאטרון באר שבע: סובניר, בוגד, איזבלה, תשליך, ג'יפס, הימים הכי טובים, פרח השכונות, איזה יופי. בתיאטרון המסחרי: בילי אליוט. זוכת פרס התיאטרון הישראלי על עיצוב התאורה להמלט (2005) ומקבת (2014).

עמית זמיר - תנועה

מורה לתיאטרון מחול, יוצר וכוריאוגרף. בוגר בית הספר למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין, הסדנה להכשרת רקדנים בחיפה, תואר ראשון B.Ed בחינוך למחול וסטודנט לתואר שני בהתמחות כוריאוגרפיה. בין עבודותיו ככוריאוגרף - בתיאטרון בית ליסין: ההר לא אז. בתיאטרון באר שבע: למה לא באת לפני המלחמה, בין חברים, רומיאו ויוליה, גרין מייל, חתונת הדמים. בתיאטרון גשר: המחברת הגדולה, רודף העפיפונים, חוות החיות, מר ורטיגו. בתיאטרון המדיטק: לא דובים ולא יער. בתיאטרון הבימה: קורילונס, רעל ותחרה, מישהו שישמור עליי. בתיאטרון הקאמרי: בעל למופת. בתיאטרון היידיש שפיל: כוכבים תועים. סוזן דלל: בובה, סוסיים, בלאנש. בתיאטרון פיקולו איטליה: Miracolo. בתיאטרון CRT איטליה: The Head. בסטודיו יורם לוינשטיין: קליגולה, המחברת הגדולה, רודף העפיפונים, אנה קרינה, עד ראייה שלוש אחיות, דרפור, האישה מן הים, שרוליק ועוד. בסמינר הקיבוצים: נמר בחברות, גאולה, חתולה, אומברלו. בגודמן בית הספר למשחק בנגב: דוניה רוסיטה, חוות החיות, המערה של סלמנקה, הגלגול ועוד. עבודותיו הוצגו בפסטיבלים רבים כגון: פסטיבל ישראל, סוזן דלל - גוונים במחול, מחול אחר, מחול לוהט, פסטיבל מאסטר קלאס מילאנו איטליה ועוד. יוצר ומפיק עצמאי - ערב יצירות מחול.

גדי יגיל / גרשון

כוכב להקת פיקוד צפון 5-1963. החל את דרכו בתיאטרון העממי בנאסר-א-דין ובתיאטרון הקאמרי בעוץ לי גוץ' והאדרת. כיכב בהצגות התיאטרון המוסיקלי של גיורא גודיק איש למנשה, הלו דולי. ב-1970 הופיע בתוכנית יחיד חיי כלב שהוצגה מעל 600 פעם. בהמשך הופיע בתוכנית היחיד חיקיתי לך ארצי ועובר וש. ביידיש הופיע לראשונה ב-1970 בשירי החומש בתיאטרון העממי, ובמגילה בטלוויזיה. בין ההצגות בהן השתתף - בתיאטרון בית ליסין: סקאפיו, יחפים בפארק. בתיאטרון הקאמרי: הרטיטי את לבי, משפחה חמה, גטו, איש קטן מה עכשיו, דבר מצחיק קרה, איבנוב, אח יקר, אופרה בגרוש. בתיאטרון יידישפיל: אני לא רפפורט, מנגינה שבלב, דזיגאן ושומכר לנצח, גבירטיג. בתיאטרון באר שבע: כסף קל, חלום ליל קיץ, ד"ר דוליטל. בטלוויזיה: הופיע בתוכניות יחיד מזל כוכב, הערב עם גדי יגיל ובסדרות שכנים, המובילים. בקולנוע: כץ וקרסו, שוד הטלפונים הגדול, השכונה שלנו ועוד.

גילת אנקורי / רעיה

נולדה בארה"ב וחזרה ארצה כדי להתגייס לצה"ל. את שירותה הצבאי עשתה בלהקת חיל האוויר. בוגרת לימודי תיאטרון באוניברסיטת תל-אביב. בין ההצגות בהן השתתפה - בתיאטרון בית ליסין: מי מפחד מוירג'יניה וולף?, אורח בא, הזוג המזרחי, החולה ההודי, סוף שבוע עם תום. בתיאטרון הבימה: מלחמה בבית, טירונות, עסק משפחתי קטן. בתיאטרון הקאמרי: המורדים, הבדלה, אורזי המזוודות, סוף טוב, קומדיה של טעויות. בתיאטרון חיפה: הבוגר, שגעון באופרה. בתיאטרון המסחרי: כנר על הגג, שלגיה - המחזמר, ילדים חורגים לאלוהים, איך להיות אמא יהודייה בעשרה שעורים, אופרה שגעון, בא לי בן, אדוני שר האוצר, היי סקול מיוזיקל, בעל בריווע. בטלוויזיה כיכבה בתוכניות: תנוחי, רמת אביב ג', טלנובלה בע"מ, מבתים, מישו מטפל בך, אבק כוכבים, קשר משפחתי, חברים מצויירים, סדרת הנוער אוי בוי. הופיעה בסרטי קולנוע ישראליים וזרים: הלהקה, אמי הגרלית, דזינגוף 99, נקמתו של איציק פינקלשטיין, הגמל המעופף, נישואים נוסח תל אביב, 5-5, איים אבודים, הכל שבור ורוקד, לב שקט מאד, החתאים.

מגי אזרזר / רוני

בוגרת הסטודיו למשחק ניסן נתיב, תל אביב, 2010. בין ההצגות בהן השתתפה - בתיאטרון בית ליסין: לחנך את ריטה, על האבה וחברות. בתיאטרון הפרינג': ליידי טוויסטד, אדיפולי, קברט וולטיר. בטלוויזיה: ניוורק, חברות, בתולות, כפולים. תפקידי אורח: תא גורדין, המיוחדת, אלנבי, חסמבה. זוכת פרס התיאטרון הישראלי (2015) - השחקנית המבטיחה, על תפקידה בלחנך את ריטה.

רון שחר / עדי

בוגר הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לינשטיין. בין ההצגות בהן השתתף - בתיאטרון בית ליסין: עקר בית. בתיאטרון הקאמרי: הגיל הנכון לאהבה. בתיאטרון באר שבע: ברוקלין בוי. בתיאטרון המסחרי: שלושה בחצי דירה. בתיאטרון בוגרים: חוות החיות, החגיגה. בקולנוע: מפריח היונים, רגליים קרות, אהבות אחרונות, המוסד הסגור. בטלוויזיה: Bitter Mixture, המרוץ למיליון (הנחייה עונה 2, 3, 4, 5), יום האם 2, עממיות, בובות, הלילה עם ליאור שליין, החיים זה לא הכל, משחק החיים, האודישן הגדול, שמש, טלנובלה בע"מ, איך עושים סרט, חטופים, נשות הטייסים, המדרשה.

פלורנס בלוך / פנינה

ילדת צרפת, עלתה לארץ ב-1988. בוגרת מגמת משחק באוניברסיטת תל אביב 1992. בין ההצגות בהן השתתפה - בתיאטרון בית ליסין: הפרדס, אוצר יקר, טרטיף. בתיאטרון הקאמרי: אשכבה, דוניה רוסיטה. בתיאטרון חיפה: כובע הקש האיטלקי, אופרת היהודים, הילד חולם. בתיאטרון החאן: אדמה קדושה, אושר, אשליה, בגדי המלך, גן הדובדבנים, הזמרת קירחת יותר, המצליחים, הקסם הגדול, מאכיל, מילה של אהבה, מלחמה על הבית, נישואים, שלוש נשים מחכות, הקמצן. בתיאטרון אנסמבל הרצליה: תנינים, אנטיגונה. בצוותא: ככה בדיוק רציתי. בתיאטרון גבעתיים: לה פמיליה. בפסטיבל אבניון: Vemissage. בקולנוע: נשים, כלבים לא נובחים בירוק, שרמן בחורף, מסעות ג'ימס בארץ הקודש, אבנים. בטלוויזיה: ספי, מולייר, תיק סגור, שאול, משחק החיים, חלומות מתוקים, החיים זה לא הכל.

מירי בש / חסיה

למדה תיאטרון אצל סופיה מוסקוביץ באוניברסיטת בן-גוריון. בין ההצגות בהן השתתפה - בתיאטרון הבימה: אהבתו הראשונה של המורה לטבע. בתיאטרון ניצן: כמוני כמוך. בתיאטרון הנגב: הצגות אימפרוביזציה ברחבי הארץ. העלתה קומדיה דו לשונית ללה מסעודה, בתמיכה ובליווי של תיאטרון הנגב. כתבה ושיחקה במונודרמה מעמידה פנים. הנחתה קבוצות תיאטרון בבתי חולים לתשושי נפש ובכלל באר שבע.

**מנהלת ידידי התיאטרון:
תמר רורי**

**רכז ידידי התיאטרון:
חן תמיר**

מייסדים

(12,000 ש"ח ומעלה)

אלי ליאון עו"ד
ארליך עדי ואמיתי
ברנדס ג'ני וחנינא
גולדמן סיגל ואמיר
דותן ורדה ובעז
דנקר אורלי ונוחי
הורביץ דליה ואלי ז"ל
יוסמן ברוחיה ודודי
זהר נילי ואלי
חודרוב פארה ועופר
חכים דורית וקרמר שלמה
טוקטלי ד"ר עדנה
מלצר דורית וארז
סגל נטע
פדרמן ליאורה ומיכאל
פרופר סוזי ודן
צלרמאיר מיכל ומיכאל
קרן מרק ריץ לחנינן, תרבות ורווחה
רכבי מיכל ויובל
שגיא לזיקה ועמי
שטינדלינג סוזאנה
שקד שושנה וישעיהו
2 תרומות בעילום שם
תרומה מיוחדת לכבודה
של ג'ני ברנדס

בנק הפועלים
לחיות ראשון זה מחייב!

אגודת ידידי תיאטרון בית ליסין
נוסדה באפריל 2006

לפרטים ולהצטרפות:
טל. 03-7255338

אבידן-בריר ברוחיה וד"ר אברהם בריר
אבן-עזרא יעקב
אדיר אילנה ז"ל וישראל
אדלר רונית וראובן
אדרי פנינה ומשה
אהובי יגאל וגלית גוטמן
אופיר ד"ר סימה ופרופ' אבינעם
אור מיכאלה ותיאודור
אחיעזר רותי
אלאלוף שרה
אלבין גליה
אלוני שוש ולבוביץ' יורם
אל-גור מלכה ויובל
אלמוג דר' יעל (זכאי) וצילר בנצי
אלקון עדית
אלשיך יוסי
אנג'ל ענת ואודי
אסף רות ואברהם
אקרמן אסתי
אראלי גורית וחיים
באריבוביט נטלי וצביקה
בהט מרישה וג'ו
בואנס רונית והבר איתן
בובלי בת שבע ומשה
בוקשפן גורית
בוקשפן רותי ואלדד
ביגר אילנה ואברהם
ביילן הלנה עו"ד וישראלי יעקב עו"ד
ביצ'צ' ניצן ומירלה פרו
בירן גינה ודני
בכרך יעקבי אסתר
בן ימי ברכה ורועי
בן עוזר רותי
בר שלמה
בראון גבי
ברון גבי
בר-טור ליאורה ורוני
ברנר אביבה
ברנשטיין נתן
ברק נאוה וזינגר שלום
ברקת אלונה ואלי
ברקת מיקי ושייקה
גבריאל עדנה
גולדנברג אורה
גוריון יעפית
גיבלי ד"ר אלישבע ובנימין ז"ל
גייגר שרה ומיכאל
גייזר עוודת ודן
גלאנץ טליה
גלבע סולי וארנשטיין יורם
גלברד ברכה ויעקב
גליק נילי
גליקסמן דליה ויוסף
גמזו יעל וגיא
גרבינסקי דינה וישראל
גרוס ד"ר צביה ופרופ' יוסף
גרינבום ורד ואילן

גרשון רזיאלה
דגמי הגר ועזרא
דוד גבריאלה
דנקר זהבה ויצחק
דרנגר ורד ואברי
הלפן אלי
הלקין אריאלה והלל
המבורגר אילנה ויאיר
המבורגר חנה וגדעון
הקר עדנה ועו"ד הרטבי זאב
הראל אורה וד"ר אביקם
הרטמן אסתי ואלקס
הרציאנו ד"ר לורט
וולטש טלי ועמוס
וורטהיים דורית
זקש רעומה ועופר
זרניצקי אורה ויוסי
זכמי יוסף
חנן פסיה ור"ח אריה
חשין רות ומישאל
טולידאנו נירה
טייק עירונה ודוד ז"ל
טיסונה נעמי ושלמה
טמיר ענת
טרנר אריאלה ויעקב
יונס חנה ואלי
יפו עליזה
כחן ז. מאיר
כספי יהודית ופרופ' אליהו
כרמון ציפה ואריק
להב דורית והלל
לזיקה יוחנן
לוסטרניק אורנה ואורן
ליאור צביה ודן
ליבאי דוד, פרופ'
לין יהודית ועו"ד אוריאל
לנדאו ליאורה ואלי
לנדסמן גלית ויוסי
לסט רוני וגבי
לקנר ברוחיה וד"ר אמיר רוני
מאור גליה ויהושע
מאיר נילי ושי
מאירוביץ' אילנה
מולכו שלומית ויצחק
מזן גילי
מטלון רותי וניסו
מיתר ג'וזיאן (צביה)
מיתר עופרה
מנור גורית ויואב
מנור רות ויצחק
מקוב ישראל
נאמן דליה ואיבי
נשיך נחמה וגד
סאמט ורדה וחיים
סגול טובה וסמי
סגל מרשה ומיכאל
סוארי עדיה ופרופ' יצחק

סיטון גורית וישה
סלונים תמי ואורי
סלע יהודית ואביאם
סלע שרה ופרופ' מיכאל
עופר ליאורה
עופר רותי
עידן רוחה ועודד
עזרי יורם
עמית טובי ופרופ' עמי
ענבר יהודית ואורי
פדני ענת ובני לזכרם של
פדני מלוויה ואורי
פדרבשוש של וליאור
פדרבשוש רותי ועקי
פדרמן רן וגורנדמן יסמין
פוקס רעיה ויצחק
פינס עודד
פישר ד"ר אלי
פפושדו אלי
פרי אסנת ויעקב
פרי נאוה
פרידמן נירה ואבי
פרלוק אורנה וד"ר חיים
פרנקל ענת ושמואל
צ'ורלי תמי
צ'חנבר יוסף
קונדה ציפי ואפרים
קפלן רותי
קריב אסי
קרן משפחת צבי ועפרה מיתר
קרוסו מטי
רדו חנה ורוני
רהב הילה ורני
רוה תמי ויהודה
רוטלי נלי ויאיר
רז"א אורנה
רמון פנינה
רף חדי ואיתן
רפפורט עירית ופרי גלן
רביט (שטריקס) רינה ואילן
שרה זהבה ואריה
שטיר ישראל ואינשטיין אבי
שטראוכלר בת-שבע
שיימן דניאלה ודן
שמר אלה ואריאל
שני הדסה ומאיר
שפיר עופרה ור"ח אלי
שפרינצק ריקי
שקלים פנינה והרצל
שרון ד"ר נעמי ורן
שרם יוכי ואיציק
תאומים עירית ומשה
תדמור דב
6 תרומות בעילום שם

להצגה זו

מנהל הצגה:
אלן פיסלוק
מנהלי במה:
בטו בנדר/
דני ליון
תאורה:
דולב ציגל/
קוסטה רייבסקי
הגברה:
דניס אוסנקין/
סטס סוסניבקר
מלבישה:
דנה כהן

**שחקני התיאטרון
לעונות 2016-17 (לפי סדר א-ב)**

יונה אליאן-קשת
ליאור אשכנזי
שי אגוזי
אורטל אוחיון
אורי אורין
מגי אזרזר
אלעד אטרקצ'י
עידן אלתרמן
גל אמיתי
גילת אנקורי
יפית אסולין
משה אשכנזי
גיה באר גורביץ'
אפרת בוימולד
גיב ביטון
נעה בירון
מאיה בכובסקי
פלוונס בלור
ג'יל בן דוד
אור בן מלך
נמרוד ברגמן
דניאל ברוסובני
ליליאן ברטו
לירון ברנס
מירי בש
ששון בגאי
דני גבע
ירדן גוז
ליאור גרטי
נוסע גרטי
אבי גרייניק
מורדי גרשון
טל דנינו
אילן דר
דיקלה דר
ידידה ויטל
אופיר ויל
עמי ויינברג
רועי ויינברג
מעין ויסברג
גיל וסרמן
איתי וקנין-סובר
יעל וקשטיין
יורם טולדנו
מאיר טולדנו
שלומי טפאירו
דרור טפליצקי
גדי יגיל

**חברי ההנהלה
הציבורית**

עוזי ברעם - יו"ר
ערן אברהמי
פרופ' נב אחיטוב
איל ארד
רמי בן-גל
שלום חבשוש
איריס מור
אריה מנדל
עו"ד עינב קבאלה
אריאל קפון
מירי רובינו

מנהלה

מנהלת לשכת מנכ"ל: תלמה גנור
מנהלת מח' מכירות:
עירית סוחוניצקי
דוברות ויחסי צבור: זיוה סידון
מנהלת פרסום: מיכל גלעד
מנהל מכירות חוץ: יוסי אלקה
מנהלת מחלקת חינוכית:
אטי ליבק-גולן
מנהלת מח' מנויים: לילך פנחס
מחלקת מנויים: דורית מוסבי,
מאיה סברוב
מכירות בית:
אח חיימוביץ, סימי מאירסון,
יהודית רוקבן
עוזרת למנהל משאבי אנוש:
כנרת צור
מנהלת חשבונות ראשית:
מרב כהן
חשבת שכר: לורה מולדצ'סקי
מח' הנהלת חשבונות:
זוהר פורמן, טלי חובב
מנהל מח' שיווק טלפוני:
שגב תומר
מח' שיווק טלפוני:
רוני בן רימון, מריה בנגרט,
חיה גמליאל, זאבי זוהר,
יפית טרייסמן, ציפי לסינגר,
מרים כספי, תמר רון, אלקה שלו
מנהל שרות לקוחות:
טל ימיני
נציגי שרות לקוחות:
שי אהרונ, מירה ביסון, רות בן-דט,
מורן גבע, מאיה גורן, שרה גלעם,
שי חבה, שירה מאזה, עדי קוראל,
אורית קרואני, גיא רום
מרכזיה: דבורה אהרון
אחזקת בניין ומחסן:
משה גנץ, איציק סלחג', יצחק ברוך

רוצים לדעת איך להרוויח גם כשהריבית אפסית? יש לנו מגוון פיקדונות בדיוק לעכשיו

פיקדון לטווח ארוך המבטיח לקבל בוודאות עד פי 1.5 על הסכום שהפקדת ללא תלות באינפלציה או בשינוי הריבית

פיקדון המאפשר לך להרוויח כשהריבית אפסית וגם להשאיר את הכסף זמין

פיקדון מדורג המעניק ריבית שגדלה מדי שנה בנוסף לנקודות יציאה לאורך התקופה

ראובן פרידלנדר

סוזי טובי
מנהלת לקוחות
מזרחי-טפחות

פרטי ההצעה המחייבים הינם בהתאם לתנאי הפיקדונות ובכפוף להם. הבנק רשאי לשנות את התנאים בכל עת וללא הודעה מוקדמת.

**המקצוענים בהשקעות של מזרחי-טפחות
יתאימו לך את הפיקדון הטוב ביותר.**

פיקדון קוקוס, רימונים, ליצי ועוד מגוון פיקדונות לכל תקופה וצורך, יניבו עבורך את הפירות העסיסיים והמתוקים ביותר.

מזרחי טפחות

8860* mizrachi-tefahot.co.il

רפטואר **בית ליסין** תיאטרון הכי ישראלי 2016-17

מחזאות ישראלית

אהבת מוות מאת ענת גוב בימוי: גלעד קמחי	הוא הלך בשדות מאת משה שמיר עיבוד: שחר פנקס בימוי: כפיר אזולאי	האורחת מחזה ישראלי חדש מאת סביון ליברכט בימוי: ציפי פינס	קוראים לו מלך מחזה ישראלי חדש מאת סביון ליברכט בימוי: אלון אופיר
אלה גרוסמן מחזה ישראלי חדש מאת דפנה אנגל בימוי: ציפי פינס	הסודות מאת דר גלרון בימוי: מיה ניצן, אלה ניקוליבסקי	שירה מאת ש"י עגנון בימוי: גלעד קמחי	השחקנית מחזה ישראלי חדש מאת גור קורן בימוי: גלעד קמחי
דרכון פולי מחזה ישראלי חדש מאת גורן אגמון	המוגבלים מחזה ישראלי חדש מאת גור קורן בימוי: גלעד קמחי	הר לא זז מאת גלעד עברון בימוי: עידו חבינשטיין	החדר האחורי מאת עדנה מזי"א ובבימויה

מחזאות בינלאומית

המקרה המוזר של הכלב בשעת לילה על פי ספרו של מארק האדון מאת סיימון סטיבנס תרגום: דניאל אפרת בימוי: גלעד קמחי	אילוף הסוררת מאת ויליאם שייקספיר תרגום: דורי פרנס בימוי: אודי בן משה	הזוג המוזר הגרסה הנשית מאת ניל סיימון תרגום: שלמה מושקוביץ בימוי: רוני פינקוביץ'	לצאת מהארון מאת פרנסיס וובר תרגום: אלי ביז'אווי בימוי: אלון אופיר
האבא מאת פלוריאן זלר תרגום: דורי פרנס בימוי: רוני פינקוביץ'	השקר מאת פלוריאן זלר תרגום: דורי פרנס	שעה של שקט מאת פלוריאן זלר תרגום: דורי פרנס בימוי: משה נאור	ביבר הזכוכית מאת טנסי ויליאמס תרגום: עידו ריקלין בימוי: גלעד קמחי
על אהבה וחברות מאת אמיליה באלמור תרגום: אלי ביז'אווי בימוי: עדנה מזי"א			

הצגות ילדים

פינוקיו עפ"י קרלו קולודי עיבוד: דניאל אפרת, גלעד קמחי בימוי: זכריאוגרפיה: גלעד קמחי	המלאך מאת אפרים סידון בימוי: ציפי פינס	הקוסם מארץ עוץ עפ"י פרנק באום עיבוד: דניאל אפרת, גלעד קמחי בימוי: זכריאוגרפיה: גלעד קמחי
---	---	--

תיאטרון בית ליסין

מייסודה של ההסתדרות הכללית. פועל בסיועם של: משרד התרבות והספורט, עיריית תל-אביב-יפו
רח' דיזנגוף 101 ת"א, המשרדים: בית כלל, רח' דרואנוב 5 ת"א
טלפון: 03-7255300 קופה: 03-7255333 פקס: 03-5241333 www.lessin.co.il

משרד
התרבות
והספורט

The Lady Visitor

A new Israeli play
by **Savyon Liebrecht**

Director - **Tzipi Pines**

Set Design - **Eran Atzmon**

Costumes Design - **Orna Smorgonsky**

Music - **Amir Lekner**

Lighting Design - **Keren Grank**

Movement - **Amit Zamir**

Cast (in order of appearance):

Gadi Yagil - Gershon

Meggie Azarzer - Rony

Florence Bloch - Pnina

Gilat Ankori - Rayah

Ron Shahar - Ady

Miri Bash - Hasia

The Lady Visitor

A new Israeli play
by **Savyon Liebrecht**